

LA VALL DEL MOGENT

Publicació setmanal

Administració: Anselm Clavé, 30

Preu: 25 cèntims

Hem pres possessió!!

Aquest és el mot: Hem pres possessió!! En aquest món tot té fi, i sempre tots els afers, siguin del caire que siguin, segueixen el seu camí legal per a arribar-hi. Però a voltes, ja sigui per uns, o sigui per altres, tenen de seguir-se altres viarans, produïts per instints d'homes que volen trepitjar i escarnir la raó i la justícia i res els fa i res els importa comprometre honorabilitats de persones, i volen fer prevaldre el seu criteri d'injustícia, pel sol fet de gaudir-se de poder manar.

Però sempre he vist que tot té fi, i que tot, per la seva pròpia raó, arriba a la seva consagració definitiva i segueix les petjades com se segueixen en l'humanitat, com n'és per exemple en la natura, que evoluciona en sentit directe, puix arriba l'hivern, després la primavera, la tardor, i en aquest termini del trànsit del temps la natura canvia completament, va passant el temps, i... ço volien fer, ço confiaven, i com ço asseguraven arreu que passaria el temps amb coses, en fets altrament extraordinaris, però res no ha passat, com així es preveia.

Poble!! Pensa, medita i reflexiona bé el que ha passat d'un quant temps a aquesta part.

Poble!! Jutge sobirà!! Recorda bé el que per aquestes valls del Mogent certs homes han contat; pensa-hi bé i deduiràs prompte el seu fi quin era i també quins eren els seus propòsits i quin era el seu programa.

Recordeu, ciutadans, el que han dit. Ho recordeu?... Sí! Ja ho crec que us en recordeu! Com també crec, com així amb la prova més evident heu fet, i és el ratificar-nos a nosaltres el mandat del poble de La Roca.

No vull pas avui citar coses, ni citar noms, ni res, però sí vull dir que, com en tot el que la raó i la justícia hi prevalgui, no hi valen «trucs», ni invents, ni mentides, i tampoc no serveix de res signar documents notariais relatant fets amb intencions falses.

Poble!! Nosaltres som autonomistes catalans. Sí, amb tot honor! Nosaltres ho som avui com ja n'èrem en plena monarquia, i nosaltres no hem tingut que rectificar en res. Nosaltres no tenim estampada la signatura en cap candidatura que s'anomeni «Liberal Monàrquica» o «Monàrquica independent»; som, com he dit, Autonomistes i Catalans, i proves n'hem dat, puix al seu

dia prestàrem l'ajut i la cooperació per l'Estatut de Catalunya.

Recorda, poble, la campanya emprada per aquests senyors que volen fer prevaldre per un costat la democràcia i per l'altre l'injustícia.

Recorda, poble, els seus fets, i com així es diu i es parla arreu del poble, jamai s'han cregut de semblant cinisme, i jamai has cregut que per poder manar fos necessari emprar aitals procediments.

Nosaltres no som posats d'aquesta manera; volem que per la seva natural raó arribi l'hora del triomf, com amb la mateixa naturalitat acceptem la de la derrota.

Nosaltres ens devem al poble, i avui que hem pres possessió i som des d'aquests moments ja legalment els representants del poble, ens oferim a ell, al qui ens col·locà al lloc que som, i no sols per uns, sinó per tots per un igual. No som ni volem ésser nosaltres monopolitzadors d'homes ni de consciències; no som nosaltres amants de favoritismes, sinó que volem que imperi la justícia i la raó.

Farem tot quant podrem per a portar amb tota cura els projectes que interessin al poble; farem nosaltres tot quant sapiguem per fer-ho de la manera més extricta i cooperarem a tot quant sigui així inspirat.

Dintre la casa del poble, dintre aquell estatge, en entrar-hi, deixem a la porta tot quant siguin personalismes i rancúnies i ens volem convertir com uns simples aparells, quins ressorts seran moguts amb la nostra bona fe i intenció.

Sabem sobradament la nostra responsabilitat; sabem sobradament el perquè hi som i qui ens hi ha posat i la forma i manera en que nosaltres hem pres possessió.

Al seu dia es marcarà el nostre programa, i sí que per endavant diem que serà seguit d'una manera ferma i que sols serà rectificat per un millor i jamai per un particularisme de ningú.

Ara demanem l'ajut i cooperació del poble, de tots, perquè amb tots es pot fer sempre millor treball, i, com ja hem dit, considerem a tots amb iguals drets, com amb iguals obligacions, per a portar a terme els nostres propòsits a benefici de La Roca.

ELS CONSELLERS
AUTONOMISTES CATALANS

Nòtula d'Administració

Per a anuncis, subscripcions i venda, cal que us dirigiu al carrer Anselm Clavé, 30, (Casa Trampis).

Contraproduent

Quan Sant Pere i Sant Pau anaven pel món predicant, diu que un dia es disputaren de debò, perquè l'un deia que hi havia molts sistemes de buscar o de tenir raons, mentre que l'altre (aquest era Sant Pau) sostenia que quan un vol, dos no es barallen.

En el fort de la discussió diu que Sant Pere digué: «Perquè vegis si és senzill, t'ho vull demostrar pràcticament. Tu puja dalt d'aquest turonet i quan jo cridi «Pau baixal», tu respon: «No vull baixar!», i ja hi serem».

Vet-aquí que Sant Pau, tot bonatxàs, pujà dalt del turó i així que Sant Pere cridà: «Pau, baixal», aquest, en lloc de respondre que no volia baixar, respongué: «Ja baixol», i Sant Pere quedà fracassat sense poder tenir raons.

Després de repetir dugues o tres vegades l'operació i de recomanar a Sant Pau que respongués que no volia baixar, sense poder-ho lograr, Sant Pere digué: «Veuràs, Pau, ja hi pujaré jo, i en ésser jo a dalt tu crida: «Pere baixal» Jo no voldré baixar i veuràs quina murga armarem».

Així ho feren, però en respondre Sant Pere que no volia baixar, Sant Pau, que estava disposat a no armar guerra, digué: «Doncs ja pujaré jo». I conta la tradició que Sant Pere quedà del tot fracassat, sense poder lograr el seu propòsit, o sigui tenir raons amb el seu company.

Després de mil nou cents anys i escatx, passa un cas exactament igual al nostre Parlament de Catalunya.

En retirar-se la minoria parlamentària de la Lliga, l'Esquerra Republicana de Catalunya, que es veu que està disposada a governar eternament i sigui com sigui, fa sortir qualsevol diputat a fer l'oposició a tota mena de projectes que es formulin, però aquests, que també estan disposats a dir «amén» a tot el que proposi l'Esquerra, se'ls fa impossible aguantar una discussió sèria i com cal, tota vegada que han de desempenyar un paper massa fingit com és el de predicar el que no creuen, i aquesta és la causa de que no hi pugui haver raons ni discrepàncies de cap classe, tal com va passar amb Sant Pere i Sant Pau.

El més trist del cas és que sense un contrincant ferm i de valua, es van aprovant projectes i articles, la major part dels quals han de resultar irremissiblement